

Stillingen o. s. v.; Men naturligt har de lavest lønnede alligevel faaet den største Forhøjelse procentvis. Der er undertiden blevet anket over, at man ikke tog det procentvis og gav de højestlønnede det samme Tillæg som de lavestlønnede; men der er dog ikke ret mange, hverken i Kommissionen eller Rigsdagen, der har villet holde paa det.

I Folketinget kom den højtærede Finansminister med en Udtalelse, hvori han sammenlignede Haandens og Aandens Arbejdere, en Udtalelse, som han er blevet stærkt angrebet for baade i Rigsdagen og ogsaa i Bladene. Jeg ønsker dog at sige, at jeg synes, der var adskilligt i den Udtalelse, som de højerestillede gerne maa lægge sig paa Sinde. Naar Ministeren føjede til, at Haandens Arbejdere — han nævnede nogle — egentlig ikke havde andet end den Tilfredsstillelse, at de kunde tjene til deres Ophold, saa synes jeg dog ikke, at det holder ganske Stik. Det vilde jo være alt for sørgeligt for alle Haandens Arbejdere, om de ikke kunde gaa op i deres Gerning, virkelig finde et Arbejde i det, og ikke blot dette, at de derved kunde holde Livet oppe. Desværre maa vi vel indrømme, naar vi ser, hvad der sker omkring os i denne Tid, ser alle disse mange, mange Strejker, at de Folk, der opfører sig paa den Maade, vist har grumme lidt Respekt for Arbejdet. Havde de mere Respekt for Arbejdet, saa tror jeg ikke, vi fik saa mange — som vi maa synes tidt umotiverede — Strejker, som vi egentlig ikke godt forstaar. Det eneste, man synes, de kunde have til Hensigt at faa ud af det, skulde da være, om de tilsigtede, at det hele skulde blive Kaos.

Venstre har hele Tiden holdt meget stærkt paa den glidende Skala, og vi fik Tilslutning af to af de andre Partier, nemlig det radikale og det konservative Parti. Socialdemokraterne har været stærkt derimod, og da ogsaa alle Tjenestemændene var stærkt imod det, endte det med, at vi maatte forlade det Princip. Vi mente ikke, at vi vilde gennemtrumfe det paa Trods af Tjenestemændenes Forlangende. Jeg indrømmer, at jeg forstaar ikke ganske dette, at Tjenestemændene er saa meget imod den glidende Skala. Naturligvis kan der ligge det deri, at de ønsker at faa den faste Løn. saa høj som muligt, for at den ikke senere skal falde igen, men deroverfor vil jeg dog sige, at vi har jo indført en Paragraf i dette Lovforslag, som netop siger, at en Lov kan forandre de Sæts, der er satte. Man kan altsaa ikke paaberaabe sig, at man en Gang har naaet en Lønsats og ikke kan faa den sat ned,

selv om Tiderne skulde gaa meget stærkt tilbage. Derfor er vi altsaa kommet ind paa disse mange forskellige Tillæg, som jeg selvfølgelig ikke skal give mig til at give nogen Forklaring af her.

Saaledes som Lovforslaget blev fremsat for Folketinget, mener jeg, at det var et godt Forslag. Det havde Tilslutning af samtlige Partier, det havde Tilslutning af Tjenestemændenes Repræsentanter i Kommissionen. Det vilde medføre en Merudgift af henved 60 Mill. Kr. aarlig. Jeg synes, den højtærede Finansminister nævnede et mindre Tal (*Finansministeren* [Brandes]: Nej, 60 Mill. Kr.). Naa, ikke, det er rigtigt alligevel. Men den Maanedes Ophold, som Lovforslaget har haft i Folketinget, har jo lagt omtrent 20 Mill. Kr. til. Jeg maa gøre opmærksom paa, at Venstre heril har indtaget et særligt Standpunkt. Vi har ikke noget imod, at Dyrtidstillægget bliver forhøjet. Vi mener endogsaa, at det er i god Samklang med det, der var vedtaget i Kommissionen, og vi er derfor gaaet med til, at Dyrtidstillægget forhøjes med 162 Kr., saa at det kommer op til det, der i Kommissionens Betænkning var sat som Topunktet, og endvidere, at Dyrtidstillægget i Fremtiden kan stige efter den Skala, der nu foreslaas. Dette Tillæg vil betyde 5—6 Mill. Kr. Derimod har vi taget Forbehold overfor Forhøjelsen af de to andre Tillæg, Stedtillægget og Konjunkturtillægget. Der er et Ord, der er blevet nævnt meget ofte under de mange Debatter, nemlig „Velstandsforøgelsen“. Under Krigen er der jo mange Steder tjent store Penge, og de er vel ogsaa ofte blevet anvendt paa en Maade, som har stukket Folk i Øjnene. Det kan være rimeligt, at Tjenestemændene saa ogsaa siger, at de vil have nogen Andel i denne Velstandsforøgelse. Jeg mener nu, at Konjunkturtillægget paa en Maade kan siges at sigte herpaa, men vi fra vor Side mener, at der neppe i Fremtiden vil blive Tale om nogen Velstandsforøgelse, maaske snarere om en Stilstand, og derfor har vi ikke fundet, at det var nødvendigt at forøge Konjunkturtillægget med 150 Kr. Jeg gør opmærksom paa, at for hver 100 Kr., vi her lægger til, betyder det en forøget Udgift af vel næsten 5 Mill. Kr., naar man regner alle Tjenestemændene med, baade Lærere og Præster o. s. v.

Med Hensyn til Stedtillægget vil jeg gerne sige, at vi ikke synes, det rammer, som det skulde ramme. Det højeste Stedtillæg gives her i København, men jeg er ikke sikker paa, at København er det dyreste Sted at leve. I hvert Fald er